

SNÁŘ Z TOVÁRNY

PÁTEK 3. 6. 2022

SPECIÁLNÍ PŘÍLOHA MAGAZÍNU FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2022

VÝSLEDKY SOUTĚŽE O NEJLEPŠÍ INSCENACI SEKCE STUDENT FACTORY

Kromě tradičních profesionálních inscenací ze všech koutů České republiky i našich nejbližších sousedů přinesl letos festival Dream Factory novinku v podobě programové linie nazvané Student Factory. Jedná se o přehlídku klauzurních inscenací z vysokých uměleckých škol z České republiky a ze Slovenska, v jejímž rámci se v průběhu posledních dvou festivalových dnů představili dosud neobjevené talenty pomalu se blížící k absolutoriu. Linie Student Factory byla navíc soutěžní. Výherce nejlepší inscenace bude se svou absolventskou inscenací pozván do hlavního programu příštího 15. ročníku festivalu.

V odborné porotě zasedli a o vítězích rozhodli:

Tereza Agelová – dramaturgyně, Divadlo loutek Ostrava
Miroslava Georgiovo – umělecká šéfk, Studio G Ostrava
Jan Holec – umělecký šéf, Divadlo Petra Bezruče Ostrava
Alice Olmová – dramaturgyně, Těšínské divadlo Český Těšín
Vladimír Polák – herec, Divadlo Mír Ostrava
Jiří Seydler (předseda poroty) – umělecký šéf činohry, Slezské divadlo Opava
Tomáš Vůjtek – dramaturg, Komorní scéna Aréna
Norbert Závodský – dramaturg činohry, NDM Ostrava

Na základě verdiktu odborné poroty byly uděleny tyto ceny:

- *Cena Nadace ČEZ za nejlepší studentskou inscenaci: Tancovaczk* (studenti Katedra činoherního divadla, DAMU Praha)
- *Cena náměstka hejtmána Moravskoslezského kraje za ženský herecký výkon: Karolína Kněžů* (Katedra činoherního divadla – obor Herectví činoherního divadla, DAMU Praha) za roli N v inscenaci Tancovaczk
- *Cena náměstkyně primátora Statutárního města Ostrava za mužský herecký výkon: Samuel Gonda* (Muzikálové herectví, JAMU Brno) v inscenaci Říše zvířat

KRITICKÉ OHLEDNUTÍ ZA JEDNOTLIVÝMI TITULY STUDENTSKÉ SEKCE STUDENT FACTORY

A my vám přinášíme přehled recenzí jednotlivých představení, které pro vás připravily studentky Katedry divadelních a filmových studií Univerzity Palackého v Olomouci.

ZATANČÍME SI, NEBO SE OBĚSÍME?

Sekci Student Factory odstartovala v pondělí 30. května inscenace studentů Katedry činoherního divadla pražské DAMU s názvem *Tancovaczká*, která vznikla podle stejnojmenné absurdní grotesky (v originále *Zabawa*) polského dramatika Sławomira Mrożka. Ačkoliv hra pojednává o nudě a šedi každodennosti, díky zdařilé režii a skvělým hereckým výkonům měli diváci víc než dost o zábavu, ale i napětí postaráno.

Tancovaczká patří k méně známým Mrožkovým jednoaktovkám a autor v ní reaguje na klíčovou proměnu společnosti krátce po roce 1945 a toto rádobí optimistické poválečné období nahlíží v kritické perspektivě s ohledem na rozšíření vlivu Sovětského svazu. Sociální rozklad a frustrace jsou demonstrovány na příběhu tří mužů, kteří v prázdné místnosti marně čekají, kdy začne tancovačka. Nikdo ovšem nepřichází, tenze graduje, a nakonec aktéry vede k hledání obětního beránka.

Právě nudu všedního dne ve svém zpracování akcentuje režisérka Gabriela Gabášová, která se z velké části pevně drží původního textu. Zároveň názvem odkazuje i k současnosti, a to například za pomoci užití masky v podobě Putinovy tváře. Celkově však inscenace působí jako podobenství o znuděné

společnosti, která se nedokáže bavit a ani žít.

Z dramatu rovněž vychází minimalistická scénografie Barbory Klenové. Tvoří ji tři židle a stůl, na němž leží kromě lístků z tomboly hrací deska z Člověče, nezlob se! a tato hra pak trefně odkazuje k vzájemnému chování postav, které – místo empatie – postupně vyvěrá v agresi a zavražďování. V pozadí se nachází zadržovaný vchod, na němž je napsáno: „dveře“ a „klika“, což představuje komickou metaforu bezvýchodné situace vystupující trojice. K ní se také odkazují rekvizity, a to zejména kytara, která však nemá všechny struny a nelze tak na ni hrát. Symboliky se využívá i v rámci kostýmů, jimiž se poukazuje na kontrastní povahy aktérů. Zatímco dva herci Filip Kohut a František Beleš v rolích agresorů B a S mají na sobě oblek v tmavších odstínech, oděv herečky Karolíny Kněží v roli trýzněného N se sebevražednými sklony je ve světlých barvách.

Kromě skvělého režijního a scénografického zpracování inscenace vyniká především hereckými výkony již zmíněné trojice, která se navzájem doplňuje. Od začátku do konce představení se jí daří udržet verbálně i neverbálně kontakt s publikem, tudíž v sále panuje

napjatá, ale i svým způsobem přátelská atmosféra. Každý z účinkujících pracuje s intonační variabilitou, a zatímco mužská část občas mluví vysokým hlasem, Karolína Kněží nasazuje hrubý tón, což vyvolává komický účinek. Rovněž všichni herci disponují pestrým výrazovým rejstříkem, velmi dobře a pohotově přechází z komického módu do tragického, jak si žánr grotesky žádá. Především tak činí skrze expresivní mimiku, při čemž v tomto ohledu exceluje hlavně Karolína Kněží, jejíž výkon lze nazvat hereckým koncertem. Kromě různých posunků ve tváři výrazně a originálně pracuje s očima, které často vykuluje, nebo jimi šilhá, což působí vtipně.

Ačkoliv *Tancovaczká* je studentskou inscenací, díky svému preciznímu zpracování postaveném na minimalismu a vysokém hereckém nasazení nabývá kvalit produkci etablovaných profesionálních divadelních souborů. Překvapí nejen děsivou a fascinující atmosférou, ale také svou naléhavostí na společenskou znuděnost, což diváka může vést k mnoha úvahám.

Petra Kupcová

Sławomir Mrożek: *Tancovaczká*
(režie: Gabriela Gabášová, premiéra: 16. 2. 2022, Katedra činoherního divadla, DAMU Praha)

VRAŤTE MI MOU RUKU!

Násilí, černý humor a vulgarismy. Tak většinou vypadají hry populárního irského autora Martina McDonagha. A ani titul *Stratiť ruku v Spokane* (česky uváděný jako *Ujetá ruka*) není výjimkou.

Ve studentské sekci se inscenace této hry objevila jako náhradní program za zrušenou Plánku studentů VŠMU. *Stratiť ruku v Spokane* přivezli studenti z Akademie umění v Banské Bystrici, kteří tak dostali možnost zúčastnit se soutěže o nejlepší studentkou inscenaci v programu festivalu Dream Factory.

Příběh o nespravedlnosti a pomstě jednorukého zabijáka Caramichaela je zasazen do prostředí malého zapadlého amerického hotelu a ačkoli svou zápletkou hra působí jako akční film, jedná se spíše o černou komedii. Carmichael už dvacet jedna let bloudí po světě a snaží se najít svou levou ruku, o kterou ho kdysi dávno násilným způsobem připra-

vili. Od té doby se mstí, vraždí a putuje s kufrem plným uřezaných rukou. Ví, že mu ta jeho už k ničemu nebude, ale je přece jen jeho, a tak ji chce zpět. Pod záminkou vydělat si peníze se mu

Do cesty se mu připele mladý pár dealerů drog, který si chce přivydělat, a slíbí Carmichaelovi přinést jeho hledanou ruku. Když mu ale podstrčí náhražku, kterou ukradli v muzeu, ocitnou se připoutaní k topení v Carmichaelově hotelovém pokoji. Další z postav je recepční Mervyn, který oplývá možná ještě zvrácenějším charakterem než jednoruký Carmichael. Necítí se být recepčním a celý život si přeje v hotelu někoho zachránit a stát se tak hrdinou. Když ale najde Marylin a Tobyho připoutané k topení, do záchrany se mu už na jednu tolik nechce.

V této bakalářské inscenaci studenta režie Lukáše Lipčáka zůstal inscenační tým až na změnu tematiky

rasismu věrný předloze. Původně měla být postava Tobyho obsazena černošským hercem, pokud to nebude možné dodržet, nemělo by podle podmínek Martina McDonagha dojít k jejímu uvedení. Inscenační tým tedy linku rasismu úplně vynechal a dosadil další výrazné téma, které hýbe naší společností a tím je homofobie. Z postavy Tobyho si tedy Carmichael neustále utahuje, že je to homosexuál, i když ho drží v hotelovém pokoji s jeho přítelkyní Marylin.

Ačkoli byl text dobře ztvárněn, celé inscenaci chyběl spád a lehkost, se kterou by se tato hra dala odehrát. Norbert Čabala, který představoval psychicky poznamenaného Carmichaela se sice nesnažil postavu nějakým způsobem karikovat, ale zároveň jí ani nevtiskl onu specifičnost, se kterou by se dal jednoruký zabiják zahrát. U postavy recepčního Mervyna se jeho psychická zvrácenost projevovала trefně a Michal Babčo tak pomalu táhnoucí se děj alespoň ve svých výstupech dynamicky rozproudil. O dobrém hereckém ztvárnění lze také hovořit v případě role Marylin, kterou s využitím jemné mimiky a s umírněným hereckým přístupem ztvárnila Zuzana Ogurčáková. Podařilo se jí tak nesklouznout k hysterickému zobrazení oběti psychicky narušeného maniaka a díky její herecké akci pak i celkem lehce a zábavným způsobem do inscenace dostával i onen pověstný MacDonaghův černý humor.

Lucie Kubelková

Martin McDonagh: *Stratiť ruku v Spokane*
(režie: Lukáš Lipčák, premiéra: 28.2.2022, Katedra dramaturgie, režie a teatrológie, Fakulta dramatických umění, Akademie umění v Banské Bystrici)

ŘÍŠE ZVÍŘAT ANEB HRÁTKY SE SCHIMMELPFENIGEM

Neznám mnoho větších divadelních výzev, než je zdařile zinscenovat text Rolanda Schimmelpfeniga. Současný německý dramatik a spisovatel, z jehož silně poetických a jazykově složitých textů se vytrácí psychologizované postavy, lineární děj, dialogy i zápletky, se tentokrát stal oříškem pro studenty Janáčkovy akademie umění v Brně. Inszenace je spoluprací činoherního a muzikálového ateliéru, režíroval ji Jakub Hekl, dramaturgie se ujala Eliška Houserová (oba z ateliéru činohry) a herecký soubor se skládal ze studentů třetího ročníku muzikálového herectví. V rámci Student Factory nám svoji inscenaci *Říše zvířat* představili v pondělí 30. května na Komorní scéně Aréna.

Velkým překvapením pro mě byla právě volba textu. Většina diváků v sále očekávala veselá muzikálová čísla, *Říše zvířat* je přitom trpkým obrazem souboru, který šest let hraje africká zvířata ve velkolepé muzikálové show. Je tu Zebra, je tu Lev, je tu Antilopa, Krokodýl, Marabu a Ženetka. Jsou tu ale i reální herci, jejich představitelé. Někteří vyhořelí, znudění stereotypem, ale neschopní se v krysím závodě talentů dostat dál než k těmto primitivním rolím. Říše zvířat spěje k derniéře a členové souboru řeší, co dál se životem. Rovina samot-

né „hry ve hře“, kde se divákovi vyjevují sekvence ze zmíněné show (bajky), se principem rychlého střihu střídá s rozhovory členů souboru, přičemž pomyslné hlavní role má Frankie (Zebra – Jáchym Šíma) a Petr (Lev – Samuel Gonda). Příběhy zvířat o vzájemném zápasení a nepřátelství se stávají alegorií na svět samotných herců, divadelních intrik a nešvarů.

Od ročníku, který si intenzivně zažil covidové vyučování, a navíc ve výuce týdně absolvuje jen pomálu hodin herectví, přičemž se zaměřuje spíše na hudební výuku, je volba *Říše zvířat* odvážný krok. Mezi textem a jeho inscenátory však stojí propast, kterou tento krok nepřekonal. Hlavní problém vidím ve špatném pochopení či uchopení textu. Postavám *Říše zvířat* je (cituji původní text) „mezi pětácti a čtyřiceti lety“ a možná si prochází krizí středního věku. Jejich výpovědi jsou v něčem velmi osobní, autentické a měly by vycházet z pocitu, který je herci do jisté míry známý. Bylo by pochopitelné, kdyby takové postavy a pocity mladým muzikálovým hercům zcela nesedly.

Inszenace je místy nečitelná, můj popis děje vychází především z dodatečné četby Schimmelpfenigova textu. Ačkoliv mám eklektické postupy na divadle

ráda, na jevišti se mi vyjevovala avantgardní koláž postaviček se zvířecím kostýmůváním, přičemž souvislosti s jejich reálným předobrazem nebyly zcela jasné. Velkou roli v tom jistě hrálo přesunutí do menšího prostoru se sníženým diváckým komfortem a menší možností jednotlivé situace prostorově oddělit. Inszenaci ale především chyběl klíč, který by jasně propojoval veškeré zdánlivě nesouvisející obrazy a zdůraznil nadtémata, jako je již zmíněné vyhoření, životní stereotyp, konkurenční boj, marný hon za úspěchem nebo nekolegiálnost. Vizuální výhodou *Říše zvířat* bylo, že se herci nezesměšňovali přehnanými kostýmy, ale zařadily spíše decentnější prvky odkazující na jimi představovaná zvířata. To fungovalo i v jejich herectví, nejlépe u Jáchyma Šímy, který zebří počůchlost zařadil do projevu postavy Frankieho. Odborná porota pak ocenila Samuela Gonda a jeho prolnutí lví dravosti s egocentrickým charakterem Petra. Kristýna Nováková se jako Krokodýl/ambiciózní režisérka držela sexy stylizace, a tím svoji postavu možná ochudila o více poloh. Ve stavu nervového vypětí navíc využívala řemeslně osvědčených hereckých prostředků a její řev zněl spíše uměle než naštvaně.

Představení zakončilo dlouho očekávané hudební číslo (možná „aby se neřeklo“) přidané k původnímu textu, ale překvapivě smysluplné, zábavné a hudebně velmi dobře aranžované. Diváci odcházeli z vizuálně atraktivního představení plného barev, pohybu a drobných humorných situací, které však nedosáhly laťku nastavenou autorem textu. Vhodnější výběr by příště mohl, obzvláště v tomto neobvyklém složení, být oběma stranám (jak činoherní, tak muzikálové) nápomocen a dát větší prostor jejich potenciálu.

Veronika Lipmanová

Roland Schimmelpfennig: *Říše zvířat*
(režie: Jakub Hekl, premiéra: 11. 2. 2022,
Ateliér muzikálového herectví Sylvy
Talpové, JAMU Brno)

VÝLET DO SNŮ

Druhý den festivalové sekce Student Factory jsme na jevišti Studia G zhlédli představení *Michel čili lístek na sny* na motivy divadelní hry *Julietta čili Snář* Georgese Neveuexe. Tento text, který mj. zpracoval jako libreto ke své stejnojmenné opeře Bohuslav Martinů, pojednává o lásce mladého knihkupce Michela k jedné překrásné a záhadné dívce jménem Juliette, o které nakonec zjistí, že je svůdnice ze světa snů.

Michel hledá. Vrací se do městečka, které kdysi v rámci svých letních cest navštívil a spatřil zde dívku v okně zpívající romantickou baladu o velké plachetnici a o tom, jak s ní odjíždí její milý. Nezná její jméno, neví, kde přesně se dům s oknem nachází, ale od té chvíle před třemi lety zoufale zamilovaný neustále myslí na jejich opětovné setkání. A tak se odhodlá k činu a přijíždí do přímořského městečka – tím se syžet otevírá.

Tvůrci inscenace jsou studenti činohry Janáčkovy akademie múzických umění, režírovala ji studentka činoherní režie Anna Magdalena Pavlicová, o dramaturgii se postaral Vojtěch Balcar a scénografii vytvořila Ester Hradilová.

Jedna z prvních otázek vyvstalých v mé mysli byla ta ohledně dramaturgické volby, a sice „Proč?“. Proč byl výběr textu takový, jaký byl? Značně uzavřený v minulosti, komediální (ale ne tak, aby sebeironizoval), nijak neaktualizovaný či nevztažený k současnosti. Ročníkové inscenace uměleckých škol je potřeba vnímat v kontextu toho, co se na nich mají studenti naučit. Můžeme o nich do jisté míry uvažovat jako o cvičeních, nemyslím si však, že by kvůli tomu měly postrádat jakoukoliv výpovědní hodnotu. U *Michela* se bojím, že účel převážil dramaturgii.

Michel (Matouš Benda) se po příjezdu do městečka potkává s mnoha podivnými postavičkami. Jeho herečtí kolegové (Martina Tomanová, Markéta Richterová, Michal Busta a Vojtěch Obrdžálek) na sebe rychle berou různé role. Pomocí jednoduchých kostýmových proměn se ze staré báby Ptáčnice stává Komisař (Martina Tomanová) nebo z Rybářky Muž v okně (Markéta Richterová). Herci se ve svých rolích zapomětlivých podivínů chovají zkratkovitě (město má totiž jednu zvláštní charakteristiku – všichni jeho obyva-

telé periodicky vše zapomínají), a to se odráží i v jejich fyzickém vyjádření. Tady se dostáváme k tomu, co nejspíše bylo účelem – staré dobré komediální herectví.

Všichni herci jsou skvěle synchronizovaní, předvádí pohybové gagy, místy jsou jejich kroky na vteřiny načasované a celá inscenace je velmi dynamická a prakticky nezpomaluje. Hlavní postava se dostává z jedné bizarní situace do další a herci se víc a víc pitvoří. Z tohoto stylizovaného herectví se vymyká Matouš Benda, jehož výraz je zpočátku klidný a vyvážený, postupně však nabírá na patetičnosti vyjádřené stále stejně vybranou gestikulací a hysterickou naléhavou mluvou. To se zde místy stane každému herci a výsledkem je jakási uječenost, která výslednému tvaru ubírá na kvalitě. Nakonec je tu Zuzana Valešová jako Juliette, jejíž projev i vzhled dobře vystihuje na první pohled nevinnou múzu pomalu se proměňující na manipulativní čarodějku.

Co se výtvarné složky představení týče, scénografie byla jednoduše a funkčně řešená pomocí paravánů ze starých novinových výstřižků zakomponovaných i do kostýmů. Funkčnost vynikla především při rychlých a imaginaci podporujících přestavbách. Efekt hezký, ale významovou vazbou k inscenaci si nejsem jistá. Kostýmy pak nebezpečně připomínaly produkce Divadla na Vinohradech kolem roku 2000.

Michele čili lístek do snu je precizním hereckým cvičením – obzvláště pro energickou a charismatickou Martinu Tomanovou –, kterému ale chybí přesah posouvající jej na něco většího, k zásadnější výpovědi. Je pěknou, odlehčenou a oddechovou inscenací pro malou scénu.

Veronika Lipmanová

Vojtěch Balcar na motivy G. Neveuexe:
Michel čili lístek na sny (režie: Anna
Magdalena Pavlicová, Činohra, JAMU Brno)

PONOŘME SE S INSCENACÍ DO VLASTNÍCH MYŠLENEK A VZPOMÍNEK NA DĚTSTVÍ

Divadelní fakulta Akademie múzických umění v Praze uvedla 31. května na ostravském festivalu Dream Factory v rámci prvního ročníku studentské sekce Student Factory performanci *Divadlo introvertů uvádí: *** nebo nevím* v podání studentek Katedry alternativního a loutkového divadla Anny Romanové, Johany Bártové a Terezy Havlové. Inscenace netradičního formátu zkoumá, zda mohou introverti dělat divadlo.

Manifest introvertů – vizualizovaný na plátně v prvních několika minutách představení prostřednictvím promítání klasických diapozitivů – dovoloval divákům opustit divadelní sál v případě nepříjemných pocitů a zároveň je vyzval k tichému pozorování nebo auditivnímu prožitku. V samotném závěru se podařilo splnit požadavek autorek inscenace, publikum přestalo reagovat, netleskalo

a z komorního sálu tiše odcházelo. Hudba, zvuky a ruchy vytvářené účinkujícími přímo na scéně tady totiž plní hlavní roli, jež vyústí až v pomyslný „šilný“ koncert. Zvukové efekty vznikají za pomocí nástrojů a předmětů každodenní potřeby, jež vytvářejí relaxační atmosféru k odpočinku a zároveň nabízejí zastavení se nad obklopujícími okolními ruchy. Oproti tomu iritující zvuky z rádia a tikaní hodin nebo metronomu evokují pocit stísněnosti. Následné gradování nelibých tónů vyústí v čekání na naprostý klid, jenž přichází až v moment opuštění divadelního prostoru a návratu zpět do běžného života.

Performerkám se v průběhu představení daří udržet si patřičný distanc od diváků a také nepromluvit. Jejich hlasy se ozývají pouze z nahrávek kazetových přehrávačů, jež jsou umístěny ve středu jevištního prostoru. V jeho levé

části vidíme obrovský „bunkr“ z dek, jehož vrchní část tvoří prostor pro hru s loutkami a objekty, v prostoru jsou pak umístěny dva dřevěné stoly. U nich protagonistky vytvářejí za pomoci různých hraček a dekorativních předmětů různé zvuky či ruchy. Práce s objekty na jevišti vypadá velice nahodile, nelze tušit, jaká bude jejich následná interakce. Například herecké jednání loutek narušují doprovodné zvuky z rádia a ruchy hraček, které brání v poslechu a porozumění příběhu a zároveň dochází i k vizuální kolizi, kdy není možné vnímat interakci s předměty na obou stranách jeviště.

Scénografie využívá kazetové přehrávače, staré hračky vydávající zvuky, nástroje a další objekty, které nás vrací zpět do dětských let. Autorky inscenace dávají nepoužívaným věcem znovu život a propojují je s moderními technologiemi.

Divadlo introvertů uvádí: *** nebo nevím nepůsobí jako typická divadelní inscenace. Představení svou hravostí se zvukovou a obrazovou kompozicí vtahuje diváka do děje. Vyvolává v něm vlastní dojmy a rozvíjí myšlenky, které může po každém zhlédnutí interpretovat a vnímat jinak, díky nahodilé interakci. Ačkoliv některé tóny způsobovaly nepříjemné pocity, scénografie svým vizuálem naopak evokovala vzpomínky na bezstarostná dětská léta.

Silvie Hajdůvková

Divadlo introvertů uvádí: *** nebo nevím (režie: Anna Romanová, Johana Bártová, Tereza Havlová, premiéra: 4. 3. 2022, Katedra alternativního a loutkového divadla, DAMU Praha)

VELMI KŘEHČÍ TEENAGEŘI

Programovou sekci Student Factory v úterý 31. května zakončila maturitní inscenace Janáčkovy konzervatoře v Ostravě *Velmi křehké stavy*. Adaptace románu Irvina Welshe *Trainspotting* přeepsaná Davidem Vyháněkem z Vysoké školy múzických umění v Bratislavě byla jako jediná nesoutěžní a uvedená ve velkých prostorách auly konzervatoře. Dramaturgicky stála v opozici proti obvyklému repertoáru, brzy po vstupu do sálu si totiž člověk pravděpodobně pomyslí, že na prknech zdejšího jeviště se odehrávají buď výroční koncerty, Goldonih komedie nebo Čechovova dramata.

Velmi křehké stavy reagují na situaci ročníku, který kvůli covidové pandemii přišel o dva roky studia. Teenageři na drogách, kteří jsou výchozím bodem inscenace, v něčem můžou reflektovat nebezpečí onoho pandemického odtržení a pomyslného násilí páchaného izolací na mladých lidech. Je dobře, že

k volbě titulu vedlo silné dramaturgické rozhodnutí a pro inscenaci vznikl autentický divadelní text. Welshův *Trainspotting* s postavami spíše kolem třiceti let se přiblížil členům souboru a bylo vidět, že herci své postavy dobře znají a jsou jim blízké. To je pro studentské divadlo zásadní.

Inscenace režiséra Davida Vyháněka, který je jen o něco starší než členové souboru, byla vším – jen ne konzervativním titulem. Vtipně kontrastovala s již zmíněným prostorem a do jisté míry i publikem složeným primárně z rodinných příslušníků herců. Děj vypráví o skupině přátel závislých na tvrdých drogách, alkoholu a násilí, o jejich osudech, vztazích, nezávazném sexu i smrti. Nevyhýbá se tak ani náročné herecké výzvě jako je ztvárnění heroinového odvykání.

Soubor z konzervatoře si s tak náročným tématem poradil překvapivě dobře, herecké výkony byly přesvědči-

vé a pohyby intoxikovaných lidí místy až děsivě věrné. Dokladem tomu bude scéna u pohovoru, kde se Štěpán Przewiecki kroutí, jako by zrovna přišel z CzechTeku. Problematickou se jeví míra psychologizace občas hraničící s přílišnou teatralností až patosem – u méně zkušených souborů je mezi těmito dvěma polohami velmi tenká hranice.

Dramatizační postupy místy narážely na problém filmového střihu, a to především v případech, kdy se jeden obraz rovnal krátkému ilustračnímu dialogu, který oddělovaly dvě přestavby. Výsledkem jsou jakési skeče, které nejsou důležité pro děj ani jeho postavy a fungují o dost méně na jevišti než v knize či filmu. Celkovou poetiku inscenace podtrhl soundtrack složený z populární hudby od 60. let po současnost (od The Mamas & the Papas po Yungblud) obsahově se odkazující k událostem uvnitř děje. Spolu s chaotickými, místy psychedelickými projekcemi doplnil jednoduchou scénografií založenou na ošuntělém gauči a jeho částech povalujících se po scéně.

Jakkoliv považují žánr teenage dramatu za něco méně vzdáleného a patetického, *Velmi křehké stavy* lze vnímat jako možná nejzdařilejší produkci Student Factory a je škoda, že do soutěžní kategorie nebyla zařazena. Fakt, že většina tvůrců jsou velmi mladí, dává milý příslib do budoucna, že o nich ještě uslyšíme!

Veronika Lipmanová

David Vyháněk: *Velmi křehké vztahy* (režie: David Vyháněk, premiéra: 25. 4. 2022, studenti 4. ročníku hudebně dramatického oddělení, Janáčkova konzervatoř v Ostravě)

FOTOGRAFICKÉ OHLÉDNUTÍ ZA STUDENT FACTORY

Snář z továrny – magazín festivalu Dream Factory Ostrava 2022. Pátek 3. června 2022, speciální příloha.

Šéfredaktorka: **Pavla Bergmannová**. Redakce: **Silvie Hajdíková, Lucie Kubelková, Petra Kupcová, Veronika Lipmanová**. Fotografie: **Maxim Bajza, Lukáš Horký**.

Grafická úprava: **Jan Kulich**. Sazba: **Lukáš Horký** – Surbanz. Zpravodaj vydává Dream Factory Ostrava. Ředitel festivalu: **Tomáš Suchánek**.

POŘADATEL

SPOLUPOŘADATEL

AKCE SE USKUTEČŇUJE ZA PODPORY

OSTRAVA!!!

Festival je realizován za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky, Statutárního města Ostrava a Moravskoslezského kraje. Děkujeme za podporu Nadaci ČEZ a Ostravským vodárnám a kanalizacím a.s.